

WATASINO KUNI
užitečné chyby

Mnohým Vám chybí závěr.

Píšete špatně arabskou 1 – bez háčku! V japonštině je to jenom prostá svislá čára (stejně jako v angličtině). Naši jedničku s háčkem Japonci chybně vnímají jako sedmičku! (nebo raději používejte japonské číslice)

Arabská 7 musí být BEZ přeškrtnutí, jenom jako tato tištěná podoba: 7

Lepší je psát číslovky japonskými číslicemi (kandži)!

田 označuje **rýžové** pole, takže pro naši krajinu je nevhodné. Místo 田園 můžete použít třeba *hatake* 畑 (= pole, sady a (zeleninové) zahrady).

-TO se dává po **prvním** členu, ne před posledním jako naše „a“! Za **prvním** nebo za **všemi**. Stejně to platí pro –JA. Pokud ale máte nakonec HOKA, tak to znamená, že výčet není úplný, a tak místo –TO musí být –JA:

Kazach-džin-JA Rošia-džin(ja), Uigur-džin(ja), Tatar-džin-**NADO**-no minzoku-ga....

kindaiteki-na mači: kindai znamená “moderní” v historickém smyslu (“novověký”). Moderní ve smyslu nejnovějších trendů je lépe: モダンな

Čeko-wa Óstria-to Doicu-to Slovakia-no tonari-ni arimasu.

V takovémto kontextu asi lépe spíš “**aida**”=mezi nebo “**mannaka**”=uprostřed

Kuni-no jama-ga takaku nai-ši, ... ší, ...ookiku nai ši daga šizen-wa ucukušii-to omoimasu.

DAGA je spojka používáná **na začátku věty**, která navazuje na předchozí samostatnou větu. Takto uprostřed věty je třeba použít vnitřněvětné –ga nebo –**keredomo**:
...ookiku nai **ga / -keredomo**

...ima-no kotoba-wa čekogo šikaši sandžúnen-mae ...

Stejně jako u DAGA, i ŠIKAŠI je **začátkovětní spojka**, ne vnitřněvětní. Takže, buď: ....čekogo **desu. Šikaši** 30nen...

anebo: ...čekogo **desu-keredomo**, 30nen...

取れる znamená „se dobývá, získává“ a je to o přírodních surovinách. O plodinách se používá 作る、栽培する。。。.

Slovakia, Moravia, Ostrava... - naše [v]: オストラバ、スロバキア、ブラチ斯拉バ、モラビア – tohle je zkomolená výslovnost, protože japonština je schopná vyjádřit naše [v] přesněji:

オストラヴァ、スロヴァキア、ブラチ斯拉ヴァ、モラヴィア (což ale má tu nevýhodu, že i když byl tento způsob zápisu vypracovaný v Meidži právě k přepisu anglického [v], stejně ho většina Japonců čte chybně jako [b];

takže je lepší psát je zcela foneticky (jp „w“ je našemu [v] hodně blízké):

オストラワ、スロワキア、ブラチ斯拉ワ、モラウィア

Když Vám čárka vychází do prvního čtverečku ve sloupci, tak se wpisuje **do předchozího**

三十年前ごろ

三十年ごろ前

Olomouc: abychom předešli tomu, aby Japomec četl オロモウツ jako „Oromóc“, můžeme to naznačit nigori na ヲ: オロモウツ

(Slezsko předtím...) ookii čiiiku dešita: Takto napsané to nedává logiku – jak by se “oblast” mohla zvětšit nebo zmenšit? Musíte vysvětlit, že velká část Slezska je dnes v Polsku, a Česku zůstalo jenom nepatrné jižní Slezsko. Např:

元々の全体のシレジアの大部分は今日、ポーランドにありますが、チェコにあるシレジアというところは、もともとのシレジアの南部だけです。

。。。と。。。とボヘミア・グラス作っています。V písemném projevu, **na rozdíl od hovorové řeči**, nesmíte vynechávat základní syntaktické partikuly!

グラスを作っています。

Surobakia (a Ostrava, Bratislava, Morava...) - psaní s バ je nesprávné, „zkomolené“. Bud' foneticky s ワ,ワイ... nebo ヲア, ヲイ...

-to se dává po **prvím** členu, ne před posledním jako naše „a“! Za **prvním** nebo za **všemi**: Slovakia-to Óstria(to), Doicu(to), Pórando(to)-ga... Stejně to platí pro -ja.

„9 百 km²“ – když píšete latinská písmena, musíte psát jejich *tištěné* tvary, ne psané (které jsou téměř v každé části Evropy trochu jiné a Japonec je nemá jak všechny ovládat!).

九百平方キロメートル (heihó kirométoru)

NB:

1. lépe než **latinská písmena a arabské číslovky**, je používat co nejvíc japonštiny.

2. **Nemíchat arabské a japonské číslice!!! (7万9百)**

3. 1 0 2 6 万 se musí propočítat: 千二十六万

Čeko je neoficiální, zkrácený název státu (Česko), podobně jako je Německo, Francie, Japonsko. Pokud použijete *Čeko-kjówakoku*, píšete v termínech oficiálních názvů, tudíž musíte použít **oficiální názvy i ostatních zemí (Nipponkoku, Furancu-kjówakoku,...)**, což není moc praktické... To že u nás se stále používá „Česká republika, Slovenská republika“, je pozůstatek toho, že se pořád jaksi neumíme „nabažit své samostatnosti“, ale není správné říkat v jedné větě „Česká republika“ a „Německo“: když řekneme „Česká republika“, tak musíme říci „Německá spolková republika“... V japonštině je to stejné.

torerarete ite „se získává“ – není třeba pasivum, samo TORERU má tento význam:

...-ga torete ite,...

„výrobky“ – sanbucu 産物 jsou spíš zemědělské výrobky, jinak (technicky) spíš:
seihin 製品

malé JA, JU, JO apod. nepíšeme MIMO rámce genkó-jóši. Pokud „ŠU“ vyjde na konec sloupce/rádku, píšeme je SPOLU do jednoho čtverečku: しゅ

好む, na rozdíl od 好き, se váže s –WO – je to normální sloveso „mát rád koho-co / oblibovat koho-co“:

bunka-wo konomimas

Nacu-wa atatakai-to fuju-ni juki-mo arimas. Částice TO má význam „a“ jenom pokud následuje za nōminem (=neohybným slovem: substantivem). Pokud se však připojuje za oznamovací způsob verba (=ohybná slova: slovesa, adjektiva), znamená „když / jakmile..., tak (automaticky)...“. Pokud chceme vyjádřit „a“ za verbem, na to má japonština spojovací (nefinální) tvar – u sloves obvykle TE, u adjektiv KU:

Nacu-wa atataka-ku, fuju-wa...

fuju-ni: za nōminem času (toki, fuju) se NI používá, jenom pokud mluvíme o **jednom momentu v průběhu této doby**, jinak jen samotné slovo nebo s –wa:
fuju-wa...

ve svislém psaní (tategaki) se arabské číslice nepoužívají, protože jde o tradiční styl, a tudíž k němu patří japonské číslice (čínské znaky).

„milión“ se síce řekne „hjakuman“, ale když jde o víc než devět, zvyšuje se řád „stovky“ - „deset stovek“ se mění na „tisícky“. Tudíž „11 miliónů“ není 1 1 百万, nýbrž:

千一百万

Bratislava-de-wa ... arimasu.
-NI-wa

Ičiban júmei-no-wa...: Jde tady o nominalizaci přes –NO. Nominalizuje se VERBUM, tj. sloveso nebo přídavné jméno v přísudkovém tvaru – v tomto případě „júmei-da“. Takže:
júmei-NA-no-wa

Staré město – 旧市街 (きゅうしがい)

女性が元気でなれるために: sloveso NARU má vazbu s –NI (nebo formálnější –TO):
元気になれる
nebo:
元気であるようみ

kaigai – v kontexte Slovenska skôr:

GAIKOKU

kokuricu-na kuni: adjektivní přípona -na má abstraktnější význam. U adjektiv konkrétnějšího významu se používá spíš -no:
kokuricu-**NO** kuni

形成しています。 *keisei šite imas*: Toto sloveso se používá spíš v procesuálním smyslu: formovat (duši studenta), tvarovat. „Česko **tvorí** Čechy, Morava...“ by se přirozeně vyjádřilo třeba:

...(to iu) micu-no čihó kara Čeko-kjówakoku-wa/ga natte imasu.

„Srdce Evropy“: ヨーロッパの心臓です。 V japonštině se naše „srdce“ řekne několika způsoby – záleží na přesném významu, který míníme:

kokoro = psychika, city (má bohaté srdce, bolí ho z toho srdce, nosí v srdci myšlenku...)

šinzó = srdce jako sval - tělesný orgán (zdravotní problémy se srdcem, bolest na srdci)

čúšin = srdce metaforicky – jádro, střed (jádro problému)

čúšinči = srdce jako jádro ve významu **místním** (střed města, střed Evropy)

Ve významu „srdce Evropy“ se tudíž nejlépe hodí *čúšinči*. Pokud použijeme *šinzó*, je to poněkud „šokující“ nebo hodně neobvyklá metafora, ve které srovnáváte Česko se „srdcem jako fyziologickým orgánem“ Evropy.

Nihon-no mitai-ni

Nihon-**mitai**-ni (*mitaina* funguje jako přípona)

四季節: buď *šiki* (ustálený výraz pro čtveřici ročních dob, „quattro stagioni“) nebo *jocu-no kisecu*.

チェコにはプラハが嫌い人が多いです。

„kirai“ není samo osobě přídavným jménem, nýbrž „**kiraina**“: Praha-ga kirai-na hito

モラビア

foneticky přesněji: モラヴィア、(nebo ještě přesnější) モラウィア

南のモラビア : toto spíš zní jako „Morava, která je na jihu“. Ve smyslu „jižní Morava“ – lépe:

南モラヴィア

いいだと思imas: před citačním „to“ bývá jednoduchá věta v obyčejném stylu, no a obyčejný styl od „ii desu“ je „ii“ (ne „~~ii da~~“ – takový tvar neexistuje):

いいと思imas

...des kara. Toto je silně hovorový, syntakticky vlastně nesprávný výraz. V písemném projevu věta musí vždycky končit přísudkem (slovesem):

...**da** kara **desu**.

春と秋は来るとすずしくなります。 Tu musí být „ga“, protože je to ve vedlejší větě: „Haru-to aki-GA kuru-to, ...“. Pokud by tam bylo „wa“, znamenalo by to, že to slouží jako téma pro celou větu a platí i pro „suzušiku narimasu“, což ale neplatí.

kaigai – v kontextu Česka spíš:
gaikoku

温帯があつて „je (tam) mírné pásmo“ – lépe:
温帯にあつて

古代にチェコはボヘミアといいました。 “Čeko“ v japonštině znamená „Česko“, případně (zastarale) zkratku pro „Česko-Slovensko“. Neznamená „Čechy“! Čechy se japonsky řeknou *Bohemia*, v japonštině to není ten „historický název“, jak to platí u nás. Tudíž, lepší vyjádření této problematiky by bylo třeba:

チェコの主な地域はボヘミアといいます。 ボヘミアとは元々古代からの地名なのです。

保つがほしい *tamocu* jako sloveso nemůže samo osobě fungovat jako substantivum a přibírat *-ga*. Potřebujeme je nominalizovat (s *koto* nebo *no*): *tamocu-no-ga*. Ale *hošii* můžeme použít i *-te*: *-te hošii*:

保もってほしい

ZA okrajem jóši se **nepíše**. Pokud něco (jako tečka) vychází ZA okraj, dopisuje se spolu s předchozím znakem do jednoho okénka.

...*kankókjaku-wa Praha-ni ikimasu.*

ikimasu. (pokud to říkáte z pozice v Česku. *Iku* znamená „jít TAM“, *kuru* = „jít SEM“.

čúšin je abstraktní „střed“. Když jde o místo, musí být *čúšinči*:

経済中心 。 。 。 。 経済中心地

Odstavce pište jako ODSTAVCE, ne jako kapitoly s vynecháním řádku! Začátek řádku odstavce „odstavte“, tj, nechte několik úderů volných. (Stejně to platí i pro češtinu.)